

Demagog og fanatiske Republikaner, som han har givet sig ud for i Valgmøderne; hans Opførelse anses kun for en Rolle, der skulde hjælpe ham til at blive valgt. Men om Grundene til, at han ikke forsmaede noget Middel for at komme ind i det lovgivende Corps, hersker der forskellige Meninger. Hans værste Fjender paastaar, at han kun har anstrengt sig for at opnaae de Emolumenter, som ere knyttede til Stillingen som fransk Deputeret, Andre antage, at han alene har været ledet af Forfølgelse, atter Andre see hans vigtigste Motiv i et rasende Had til Keiseren, og endelig gives der dem, der betragte Rochefort som en Agent for det orleanske Dynasti. Den sidste Formodning har endel for sig, skjøndt Rochefort naturligviis protesterede imod den i Valgmøderne. Han er efter Fleres Sigende jævnlig kommen sammen med Hertugen af Aniane i Udlandet, og det er blevet oplyst, at han som ung Menneske har sendt denne et Digt, hvori han lovpriste Hertugen og hele det orleanske Hus. For Øieblikket kan Rochefort imidlertid ikke vise, hvad han virkelig er, om han ellers er Noget, og han maa fortsætte sin Rolle som Ultra-Radical. I det lovgivende Corps har han taget Plads paa yderste venstre Fløj ved Siden af Raspail. Han debuterede i Kammeret den 3die December med en lille Tale, som dreiede sig om, at Nationalgarden i Fremtiden skulde holde Vagt ved det lovgivende Corps istedetfor Linietropperne. Hans Opførelse ved denne Leilighed vidner om, at han ogsaa forstaaer at indrette sig efter de Omgivelser, i hvilke han nu befinder sig. Hans korte Tale indeholdt ingen af de plumpe Udfald, der gjorde saa stor Lykke i Valgmøderne, og skjøndt hans Forslag var af den Beskaffenhed, at der intet Hensyn kunde tages til det, da det hørte hjemme under en Discussion om Forretningsordenen, havde det ingen barok Karakter, hverken i Indhold eller i Form. Han har et velklingende, tydeligt Organ, som han fuldkommen behersker, og han afholdt sig ganske fra de skrydende, markskrigerske Gesticulationer, der havde udmærket ham som Demagog. Det var tydeligt at mærke, yttret et fransk Blad, at den parlamentariske Luft allerede havde opklaret Rocheforts Hoved noget. Hvor heldig en saadan Forandring end i og for sig kan være, er der imidlertid god Grund til at antage, at den parlamentariske Rochefort vil adspredde den Nimbus, som omgav Demagogen Rochefort. Til at glimre paa den nye Skueplads, hvor han nu optræder, kræves der Betingelser, hvoraf han mangler de vigtigste.

Den franske Keiserindes Udflugt til Theben.

Der er en gammel Historie om en Troldmand, som forvandlede en Olding til Yngling ved at gyde Barneblod i hans henvisnede Aarer. Goethe gjennemgik denne Forvandling med Genialitetens Iutrende Straaler, og det uhyggelige Eventyr forlod hans Tankes Smeltedigel som et af Verdens ypperste Digtværker. — Lesseps, der ikke er Diger, tog Fortællingen fra den praktiske Side og satte sig det Maal, at bringe den ud i Livet paa en hel anden Maade. For ham blev et af den gamle Verdens ældste Medlemmer den alderstegne Olding, og han lod Middelhavets evigunge, livsfriske Bølger gjennemstrømme hans udtørrede Indre, for at forvandle ham til Yngling. »Experimentet« lykkedes over al Forventning! Eventyret blev til Virkelighed, og den Gamle er nu bleven saa ung, at det hele Europa og en stor Del af den øvrige Verden i nogle Dage neppe kunde overkomme at følge Beretningerne om al den Lystighed, hvormed denne et fornyet Livs Daabshandling var bleven fejret.

Fra det ene Rige drog en Keiser, fra det andet en Keiserinde til Fadderstadsen; Prindser og Fyrster af Guds Naade og mange af de første Numere i Europas Hof- og Stats-Kalendere agerede Bisole, medens Fyrster og Rangspersoner i Bladlitteraturens mægtige Rige stode hos og førte tilbøgs. Fornemme og Ringe, Store og Smaa, Unge og Gamle bleve revne med af den almindelige Lystighed; Ride-, Seil- og Kjøretourer i alle mulige Former og med alle tænkelige Befordringer fulgte Slag i Slag paa hverandre, og Alt tog man med, Intet vilde man gaae glip af, thi fra Keiserinde Eugenie ned til den livslede Engelskmand vare de Alle forvandlede til Tourister.

Frankrigs smukke, hjertevindende Keiserinde — »den mest bedaarende af alle fortryllende Pariserinder«, som hendes Beundrere udtrykke sig — holdt troligt ud fra Høitidens Begyndelse til dens Ende. Ligesom hun den første Dag gik i Spidsen for Alle, da hun paa sin Dampjagt, hvis Navn er Emblemets paa det første Keiserdommes dristige Flugt, hilste den Gjenfødte, der skylder Frankrig og en af dets Sønner sin nye Fremtid, saaledes var hun altid den

Første til hver en Fest og hver en Udflugt. Den ene Dag besøgte hun Nilens tempelsmykkede Ø Philoe, og den næste bruste hun med en ægyptisk Baad i Fraade og Skum ned ad Nilfaldene. Overalt, hvor de talrige historiske Minder lokkede, søgte hun hen, og sin sidste større Udflugt, paa hvilken vi ville kaste et Blik, helligede hun Kongegravene ved Theben.

Hvad er vel Theben? Spørg Historikeren derom, og han vil fortælle, at det nu kun er en umaadelig Strækning i Øvre-Ægypten, bedækket med Murbrokker og Ruiner, imellem hvilke fem tarvelige arabiske Landsbyer titte frem ved Nilens Bredder. Men han vil ogsaa fortælle, at det var Faraonernes Hovedstad, at det var hertil Sesostris, den første Konge i det nittende Dynasti, en sexten Aarhundrede før Christi Fødsel, førte de mange Fanger, han havde gjort paa sine seirrige Tog, at han ved dem forvandlede det hundredeportede Theben til Templernes, Pyramidernes og Obeliskernes By, og at han saaledes, bedre end nogen Anden, gav sit Lands Historie i Arv til fjerne, kommende Slægter. Ringmuren med de hundrede Porte er forsvunden, og af den tretalsde Alen lange Gang, som dannedes af sexhundrede Sfinxer, er der kun svage Spor tilbage; men Thebens Ruiner ere ligefuldt det Skatkammer, hvorfra Museerne i Europas Hovedstæder have hentet mangt et kostbart Bidrag.

Kongegravene ved Theben findes udbulede i et Bjerg lidt vestfor den venstre Nilbred, og gjemte Levninger af Regenter, der have levet for henved 5000 Aar siden. Optogt dertil havde et malerisk Præg, der stod i god Samklang med det Maal, man havde sat sig; Keiserinden, der efterhaanden havde benyttet alle de Befordringer, vi kjende her i Europa, skulde nu betroe sit Liv til et af Ørkenens Skibe, Kamelen. Vicekongen af Ægypten var med flere af Gjesterne kommen ligesaa høit tilveirs; men Troldmanden Lesseps holdt sig til det gamle bibelske Ord: »Hvo sig selv opløier, skal fornedres,« og red paa et af de smaa, for deres Livlighed bekjendte, ægyptiske Æsler. Ad det brændende Sand og under den sommerhede Sol drog den af alle Nationer sammensatte Skare frem igjennem Ørkenen. Selv Europæernes kjedelige Dragter havde, ved at lempe sig efter Tid og Sted, faaet et østerlandsk Præg, og for at det ikke skulde briste paa den Anstand og Værdighed, der ere uadskillelige fra de Stores offentlige Opførelse i Orienten, havde hver Rytter en Fellah, som med selvbevidst Alvor førte Dyret ved Tøilen.

Idet det brogede Tog saaledes drog hen og tilbage, har vist mangen Deltager i sit stille Sind anstillet Betragtninger over Tidernes Foranderlighed: Der, hvor Napoleon I som General for et Par Menneskealdere siden optraadte som Landets Svøbe, der red nu Napoleon III's Gemalinde Side om Side med Landets retmæssige Hersker paa en Udflugt, som var Slutningshilsenen til et af Frihedens og Fredens smukkeste Værker.

Dalslands Canal.

II.

I vor Reiseskizze gjennem Dalslands Canal standsede vi paa det Sted, hvor man er naaet ind i den indtagende Sø, efter hvilken Dampskibet »Laxen« er opkaldt. Søen ligger lige østfor Strömstad, men nærmere hen imod Dalbo-Søens vestlige Bred, hvor Amål, Dalslands Hovedstad og eneste Kjøbstad, findes omtrent under samme Grad. Ved denne Sø skulle vi opholde os lidt, idet vi idag dvæle ved Baldersnæs, paa Laxens sydøstlige Side, og senere komme til Billingsfors, der ligger noget nordligere ved samme lille Indvand.

Begge Eiendomme tilhøre Familien Wærn. Baldersnæs, som er Hovedgaarden, har længe i denne Kant af Svealand været berømt saavel for storartet Husbold, som for storartet Gjestfrihed; men tillige er den noget Mere: den er i mange Maader en Monstergaard. Hertil har selvfølgelig Eiernes Formue og Fremfærd fornemmelig bidraget; dog har der været gode Grundlag at bygge paa, dels Eiendommens egen Størrelse, som anslaaes til flere hundrede Tønder Land Agerjord og ligesaa mange tusinde Tønder Land Skov, dels den særlige Omstændighed, at Jordbunden ikke blot bestaar af den kolde Granitgneis, men tillige af mildere Stenarter, hvis Oprindelse er yngre, og hvis Frugtbarhed er større.

Den nuværende Hovedbygning opførtes i Slutningen af forrige Aarhundrede, men skylder dog hovedsagelig den Wærnske Slægt, som kjøbte Baldersnæs i Tyverne, sin prægtige Indretning. Her findes store Alleer, pyntelige Badehuse og stadselige Baadeskure, konstige Holme ved Landgangsbroen, en chinesisk Pavillon og mangfoldige andre Vidnesbyrd om luxuriøs Udstyrrelse. Yppige Blomsteranlæg, rige Driverier og fremmede Træer i god Trivsel

gjøre den vidtstrakte Have eller Park til et Slags sydlandsk Oase her høit oppe i en ægte nordisk Natur, hvortil der allevegne er en mangfoldig Udsigt. Venlig og rig er Udsigten fra den hyggelige Veranda, der om Vinteren er forvandlet til et lukket Orangeri; for dem, der elske større Panoramer, tilbyder Rygværelset i Husets øverste Etage alle Ønskers Tilfredsstillelse. Ikke mindre indbydende er Omegnen, baade fjern og nær; dog skulle vi kun dvæle ved en egen Art Grotter, der findes paa flere Steder; de ere udhulede i Kalkfjeldet, efterhaanden som man har haft Brug for Stenen, og efterat have ydet deres rundelige Skjerv til Nyttens, tjene de nu den æsthetiske Sands, baade for Fantasiaen, der befolker dem med Nisser og Trolde i talrig Mængde, og for den reelle Nydelse, naar man i deres kølige Skjul søger Hvile paa en Sommerdag eller i deres lumede Skjød tager Plads om Vinteren, hvis stærke Magt her kun synes at vise sig i Istapperne, der hænge fra Grottens hvælvede Loft. Vi forbigaae skyndsomst Kiosker og Udsigtspladser, hvis Udsigter dog ikke kunne beskrives; vi nævne kun i Forbigaaende et høitliggende Tempel med en virkelig Balder i Bronze; vi give Afkald paa at beskrive det mønsterværdige Agerbrug, Mælkevæsen m. m., og vi ende med at tilkjende Baldersnæs den Roes, at faa Herresæder i Norden overgaae den i Skjønhed fra Naturens og Smag fra Menneskenes Side, samt at den Indskrift kun taler Sandhed, der paa en Klippevæg er indristet som Velkomsthilsen til den Besøgende: »Hospes! Peninsula hinc, cum amoenâ tibi videt, curas omittit!« (Gjæstevæn! naar denne yndige Halvø smiler Dig imøde, lad da alle Bekymringer fare! — Ønsket og Opmuntringen, som disse Ord indeholde, høre vel Idealernes Verden til, men hvis noget Sted paa Jorden vidner om Attraa efter at gjøre Jordelivet fuldkomment, hvad skjøn Nydelse angaaer, da maa det være den indtagende Baldersnæs.

Fantejenten.

(Af Ivar Ring.)

»Har Du seet Norge?« spurgte min Ven Christoffer Dall mig en Dag, vi gik sammen til Skarpsno.

»Kjære Dig! Kan Du spørge saa dumt! Jeg er jo norsk født og har aldrig været udenfor mit Fødeland.«

Hvor langt har Du været fra Christiania med dets tætte Støv og ulidelige Sommersvarme?»

»Jeg har over hundrede Gange været paa Ladegaardssøen, paa Egeberg og har gennemstøvet Christianias Omegn i alle Retninger.«

»Og det kalder Du at have seet Norge! Nei, min Ven! Det er klart, mig bliver det, som er kaldet til at vise Dig vort skønne Fædreland. Lader os ryste Christianiastøvet af os og tage Randslen paa Ryggen og Staven i Haand, saa skal Du see, hvor smukt der er herhjemme.«

Jeg havde ofte tænkt, naar mine Studeringer vare tilendebragte, da at gjøre en Udenlandsreise; men, underligt nok, var den Tanke aldrig falden mig ind, at en Udflugt i vort eget Land kunde forskaffe mig samme Nydelse. For første Gang kom der en Længsel over mig efter at lære Norge, mit skønne Fødeland, at kjende, og faa Dage efter forlode min Ven og jeg Christiania, for med let Sind og aabent Øie at nyde en Fødtours Glæder og overvinde dens Besvær.

Det er ingenlunde min Mening at give en Beskrivelse af de Egne, vi vandrede igjennem; langt bedre Penne end min have skildret Norges Skjønhed. Det er kun en lille Historie, jeg vil fortælle; jeg fandt den paa min Vej.

I ældre Tider byggede den norske Bonde ikke som nu sin Gaard nede ved Elven, men høit oppe paa Fjeldet, og næsten afremkommelige Veie førte op dertil. Min Ven og jeg vare paa vor Vandring komne til Gudbrandsdalen; vort Maal var en af disse gamle Gaarde, der lig Fuglereder laae høit over os, saaat vi kun oimede dem som smaa Punkter. Vi vare komne til et Sted, hvor Dalen var trang, og de høie Fjelde næsten hvælvede sig over os. Høit oppe, ligefor hinanden, laae to Gaarde, som vare byggede aldeles eens; de lignede to Søstre, der, skilte ad, søgte at naae hinanden. En af disse var Maalet for vor Vandring; vi vidste end ikke, hvilken vi skulde vælge; da mødte vi en liden Gut, som vi besluttede at tage til vor raadgivende Veiviser.

»Hør Du, Gutten min! hvilken af disse Gaarde kunne vi hurtigst naae?«

Han saae længe paa os, førend han fattede hvad jeg mente; endelig gik der et Lys op for ham. »Veien til Fantereden er greiest at komme frem paa,« svarede han langsomt, saae saa vist paa os og spurgte derpaa raskt: »Hvad vil Du i Fantereden? Den Gamle er tullet; der kommer kun Fanter der.«